Похнюпилась сумно у клітці пташина,
До клітки припала дівчатко-дитина.
"Чого ти, пташино, такая сумна?
Дивися: надворі весела весна;
І небо сіяє, і ліс зеленіє,
Лука, квітоньками убрана, леліє,
І співом пташиним дзвенить увесь гай, —
Радій же, пташинко, весні і співай!"
І пташка неначе слова зрозуміла:
Ураз розгорнула маленькії крила
І битись об клітку грудьми почала,
І рвалась туди, де весна зацвіла.
І билась так довго, так тяжко об грати,
Що стала дитину журба обнімати
І клітку вона одчинила тісну:
"Лети і на волі вітай ти весну!"
І пташка зника серед лук і гаїв
І голосно чуть її радісний спів:
Співає вона з-під ясної блакиті,
Що воля — найбільше добро на цім світі.